

„ÉS MIKÖZBEN ÁLDOTTA ŐKET, ELTÁVOLODOTT TŐLÜK”
(LK 24,50–53)

Elhangzott Mennybemenetel ünnepén, a DRHE és a Debreceni Református Kollégium Általános Iskolájának közös istentiszteletén, a Debreceni Református Nagytemplomban, 2017. május 25-én

Előíma:

Kegyelmes Istenünk, szerető mennyei Atyánk, a Krisztus Jézus által!

Köszönjük, hogy egykor a Te szolgád, Salamon odaállhatott az oltár elé, feléd terjeszthette kezét, és Téged áldott, mert ígéreteidet beteljesítő Istenként ismert meg. Boldogok vagyunk, Urunk, hogy most, amikor egybegyülekeztünk a Te házádba, mi is ezt mondhatjuk el. Az életünk arról beszél, hogy Te ígéreteidet megtartó Istenünk vagy, aki szövetséget kötöttél a Te népeddel, Izraellel, aki szövetséget kötöttél minden néppel Krisztusban, aki szövetségedet kiterjesztetted reánk és nemzedékről nemzedékre megmutatod a Te hűségedet.

Köszönjük, hogy ebből a hűségből élhetünk, növekedhetünk, tanulhatunk, dolgozhatunk, örvendezhetünk, megvigasztalást találhatunk most, a mi Urunk, Krisztusunk Mennybemenetelének ünnepén. Töltsd be azzal az ígérettel, ahogyan Ő odafordult áldó tekintetével az egykori tanítványok felé! Forduljon most is hozzánk! Áldjon meg, őrizzen meg és szenteljen meg minket! Az Ő nevéért könyörgünk: Légy velünk és hallgassd fohászunkat!

Ámen.

Lekció:

Azután odaállt Salamon az Úr oltára elé, Izrael egész gyülekezetével szemben, kiterjesztette kezét az ég felé, és ezt mondta: Uram, Izrael Istene! Nincs hozzád hasonló Isten sem fent az égben, sem lent a földön! Hűségesen megtartod a szolgálóiddal kötött szövetséget, ha teljes szívűkkel előtted járnak. Megtartottad, amit ígértél szolgálóidnak, Dávidnak, az én apámnak. Amit megígértél, hatalmaddal be is teljesítetted a mai napon. Most azért, Uram, Izrael Istene, tartsd meg, amit szolgálóidnak, Dávidnak, az én apámnak ígértél, amikor ezt mondtad: Nem vesznek ki szíнем elől utódaid, akik Izrael trónján ülnek, de csak akkor,

ha fiaid ügyelnek útjukra, és előttem járnak, ahogyan előttem jártál te is. Most azért, Izráel Istene, váljék valóra ígéreted, amit szolgáltnak, Dávidnak, az én apámnak tettél!

De vajon lakhatik-e Isten a földön? Hiszen az ég, sőt az egeknek egei sem fogadhatnak magukba téged, hát még ez a ház, amelyet én építettem! Mégis tekints szolgálád imádságára és könyörgésére, Uram, Istenem, és hallgasd meg a kiáltást és az imádságot, amikor ma szolgálád imádkozik színed előtt.

(1Kir 8, 22–28)

Alapige:

„Ezután Jézus kivitte őket Betániáig, felemelte a kezét, és megáldotta őket. És miközben áldotta őket, eltávolodott tőlük, és felvitetett a mennybe. Ekkor leborulva imádták őt, majd nagy örömmel visszatértek Jeruzsálembe; mindig a templomban voltak, és áldották Istent.” (Lk 24,50–53)

Ünneplő Gyülekezet! Kedves Testvérek!

Nem sok idővel ezelőtt hallottam valakitől, hogy milyen szép is, milyen jó meg praktikus lenne, ha úgynevezett „egygenerációs” gyülekezetek lennének. Vagy csak fiatalok együtt, vagy csak középkorúak, vagy csak idősek. Énnekem megborsózott a hátam egy kicsit, amikor ezt meghallottam. És hála Istennek, amikor innen a szószékről most szétnézek, akkor azt látom, hogy ez nem egy egygenerációs gyülekezet. Mert ahogy az éneklés hangzott, itt, a szószéken állva azt állapítottam meg, hogy a főéneket erről az oldalról hallottam a leghangosabban, a kicsiktől. Aztán az igehirdetés előtti éneket már itt, a teológus fiatalság felől: valószínűleg ez egy nehezebb ének, és ezt ők azért mégis már többször énekeltek. És nyilván egy harmadik-negyedik generációhoz tartozó egyetemi oktatók és a nagytemplomi gyülekezet, akik a szószékkal szemben foglalnak helyet, ők is szépen énekeltek az ismert éneket – bár persze, nyilván a számarányból is következik ez, kicsit halkabban, mint a fiatalok. Különösen is köszönöm nektek, a legkisebbeknek, hogy ilyen szép hangosan énekeltek, és csak arra biztatlak Titeket, hogy ezt soha ne felejtsetek el!

Mert lehet és kell is Istent hangosan dicsérni egy ilyen szép napon, Mennybemenetel ünnepén. De azért lássuk be, hogy nem annyian vagyunk a templomban, mint Húsvétkor, Karácsonykor meg Pünkösdkor. Ez kicsit olyan hétköznapi ünnepnek tűnik. Olyan „mostohagyereknek” a nagy keresztyén ünnepek családjában. És ahogy a leírást olvassuk a Szentírásban,

hogy mi is történt, hogyan is történt ezen a napon, hát, abban sincs semmi olyan különleges. Itt, ahogy Lukács evangélista leírja a mennybemenetel csodáját, csak annyit olvasunk, hogy Jézus – miután feltámadt –, kiviszi a tanítványait egy Jeruzsálem melletti városkáig, Betániáig, majd ott felemeli a kezét és megáldja őket. És miközben áldja, eltávolodik tőlük és felvitetik a mennybe.

Azt lehetne mondani, hogy Jézus üres kézzel távozik. Hiszen nagyon jól tudja mindenki – szerintem –, hogy áldani csak üres kézzel lehet. Elég neveléségesen néznék ki úgy, hogyha, mondjuk, így akarnék áldani, hogy mind a két kezemben van valami. Még akkor is, hogyha ez egy Biblia, meg egy énekeskönyv.

Jó az, ha néha az embernek üres a keze, hiszen akkor nagyon fontos dolgokat lehet tenni.

Persze tudom én, hogy a gyerekek sokszor úgy örülnek, úgy élvezik azt, ha lehet valami a kezükben. „Legyen valami, amibe belekapaszzkodhatok, amivel elalhatok, ami megvigasztal, hogyha szomorú vagyok. Hogy ne féljek, hogy ne legyek anyáék nélkül sem egyedül.”

De hát nem kell ezen restelkedni, hisz így vannak ezzel a felnőttek is. Mennyire szeretnek a felnőttek – főleg azok, akik híresek meg akik nagy hatalommal bírnak –, úgy megjelenni, hogy van valami a kezükben. A királyok? Fejükön ott a korona, kezükben ott van a jogar, a hatalomnak a jelképe. Hadvezérek, akiknél ott van a kard. „Valami legyen a kezemben!” És bizony, az ilyen nagy hatalommal bíró emberek sokszor zavarba jönnek, amikor üres a kezük. Napóleon életrajzában lehet olvasni, hogy ez a híres hadvezér, aki hát nem volt az a nagyon szálfá, sudár természetű ember, rettenetesen zavarban volt mindig, hogy mit csináljon a kezeivel. Nem tudta, hogy ha mások elé ki kell állnia, hová tegye őket. Akkor valaki azt tanácsolta neki: „Próbáld ki, hogy amikor kiállsz, az egyik kezedet dugd be a köpenyed alá!” Ettől kezdve Napóleon így is ismerjük, ez lett a híres „Napóleon-póz”. Mert ezt a világhódító hadvezért, aki később császár lett, zavarta, hogyha üres volt a keze.

Miért vannak ezzel így kicsik és nagyok? Mert azt gondoljuk, hogyha van valami a kezünkben, akkor azzal mi is többek, nagyobbak vagyunk. Ha üres a kezünk, ha nincs benne semmi, mit lehet azzal kezdeni?

Hát Jézus megmutatta. Csak üres kézzel lehet másokat áldani! Csak üres kézzel lehet a másikat megsimogatni! Úgy, hogy van valami a kezemben, nem lehet simogatni – úgy legfeljebb csak bokszolni, ütni lehet. Simogatni, kezét nyújtani, áldani csak üres kézzel lehet.

Jézus, a feltámadott Úr az üres kezeivel áldja meg a tanítványait. Ez a Mennybemenetel ünnepének az egyik nagyon-nagyon fényes, nagyon lelket

melegítő üzenete. Jézus nem ökolbe szorított kézzel, nem is valamit elrabolva innen, ebből a világból, hanem üres kézzel távozik. És áldást hagy maga után. Mert a Mennybemenetel valóban nem más, mint az áldó Krisztus, a mennybe áldással távozó Krisztus hozzánk fordulása.

Nem tudom milyen idő lehetett ott, akkor, a mennybemenetel idején. Szürke volt-e az idő, sütött-e a nap? De én azt hiszem, hogy amikor Jézus felment a mennybe, akkor a tanítványok mikor utánanéztek, láttak valamit, amit szerintem mindenki látott már. És ezt a valamit úgy hívják, hogy szivárvány. Ki látott már szivárványt? Helyes. Jó. Hány színe van a szivárványnak? Egy? Mennyi? Hét. Nagyszerű! Hét csodálatos színe van a szivárványnak! A szemünk ezeket látja, de higgyétek el, és majd meg is fogjátok tanulni, ha eddig még nem tanultátok: van több szín is, amit a szemünk nem lát. Mi azt mondjuk rá, hogy azok már láthatatlan színek. De azért azok vannak! Csak mi nem látjuk őket!

Én azt hiszem, amikor mi azt valljuk meg, hogy a mi Urunk, Krisztusunk felment a mennybe, akkor nem semmivé vált, csak mi már nem tudjuk látni. Mert a szemünk alkalmatlan arra, hogy azt is lássa, és azt is befogadja.

És hogy miért gondolom azt, hogy lehetett egy szivárvány akkor, amikor Jézus eltávozott? Mert Ő saját Magáról azt mondta, hogy „*én vagyok a világ világossága*”. Márpedig a világosságot nem lehet elképzelni színek nélkül. És Jézus egész életében magán hordozta ezeket a színeket! És ezeknek a színeknek is van, és lehet üzenetük.

Mert amikor Jézus a mennybe megy, nem az történik, hogy egy pillanatra kinyitja a Mennyország kapuját, hogy: „*Na, emberek! Kukucskáljatok be! Nézzétek meg, hogy mi van ott!*” – hogy aztán gyorsan be is csukja az ajtót. Nem egy ilyen, szempillantásnyi csoda ez! Hanem ahogyan a szivárvány íve összeköti az eget és a földet, úgy köti össze Ő, aki a földre jött, aki szerette, szerette ezt a földet, szerette ezt az életet, tudott neki örülni, összeköti az Isten látható és láthatatlan teremtettségét. Halálával és feltámadásával nem hátat fordít nekünk vagy a földnek, hanem összeköti azt az éggel.

Ezért lehet azt mondani, hogy a Mennybemenetel nem más, mint a „nagy-nagy összekapcsolás” ünnepe. Amikor Isten, aki kezdetben megteremtette az eget és a földet, Isten, aki elküldte az Ő egyszülött Fiát, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen, Ő összekapcsolja végérvényesen az eget és a földet.

Sokszor szomorúan és komoran panaszkodnak Isten népének fiai, meg a próféták is, hogy bezárul az ég. És ha bezárul az ég, ha eltűnik az Istennel való kapcsolat, akkor valóban szürkesség lesz, akkor pusztulás, kilátástalan-

ság és sivárság vár ránk. De Krisztus diadala azt jelenti, hogy ő visszaadja az élet színeit!

Isten nem szereti a szürke világot. Isten nem szereti a szürke embereket sem, akik mind egyformák akarnak lenni. Az Isten világa és Istennek az Anyaszentegyházban összegyűjtött népe a szivárvány népe, a szövetség népe, amelyikben megfér egymással olyan sok minden, ami egyébként elmentéses lenne. És a „nagy-nagy összekapcsolás”, a nagy egymáshoz vezetés ünnepe folytatódik majd az első Pünkösdkor, amikor kicsik és nagyok, fiatalok és idősek, ifjak és vének, férfiak és nők mind együtt tapasztalják meg, hogy milyen jó együtt lenni. Milyen jó átérezni, hogy Ő van velünk, köztünk, Ő tart bennünket együtt! Generációkat, különböző érdeklődésű embereket. Ő a „nagy összekapcsoló”.

Ezért mondhatjuk tehát, hogy a Mennybemenetel ünnepe az üres, áldó kéznek, a bennünket magához és a mennyei Atyához kapcsoló Krisztusnak, a látható és a láthatatlan színeknek az ünnepe. Tudjunk hát ebben örvendezni, így tudjuk Őt magasztalni, és így tudjuk kérni Őt: „A Te áldásoddal maradj velünk! Indulj el! Járj előttünk! Kösd össze, amit mi nem tudunk összekötni! Tedd teljessé, ami bennünk csak rész szerint való, és akkor boldogan dicsérünk Téged, aki értünk is a mennybe mentél!”

Így legyen áldott ünnepünk! Így áldja meg Isten életünket, jövőnket az Ő kegyelméből!

Ámen.

Utóima:

Urunk, mi is valljuk Salamonnal együtt, hogy Téged nem fogadhatnak be az egeknek egei sem. És mégis reméljük, hogy itt voltál és itt vagy közöttünk. Hiszen emberré lettél, közel jöttél hozzánk, megkerestél, ránk találtál, nevünkön szólítottál, egybegyűjtöttél ezen a mai napon is, hogy örvendezzünk annak, hogy Te valóban Krisztus által velünk vagy, minden nap, a világ végezetéig. És bár földi szemünk nem láthat, de tudjuk, bizonyosak vagyunk abban, hogy előttünk jársz, hogy az Ő irgalmaért irgalmasan tekintesz ránk. Meglátod dolgainkat, meglátod bűneinket, kétségeinket. De látod és örülsz a mi örömeinknek is, és azt akarod, hogy teljes életet élhessünk a Te színed előtt.

Így tégy bennünket várakozó, Lelked ígérését, lelked hatalmát váró közösséggé és gyülekezetté! Így áldd meg életünket, mindennapjainkat!

Áldd meg szolgálatainkat! Áldd meg minden dolgunkat! Légy ott ennek a gyülekezetnek minden tagjával! Kicsinyekkel, nagyokkal. És add meg kinek-kinek közülünk, amire szüksége van! Hiszen van, amikor lát-

ható, hogy mire van szükségünk, van, amikor láthatatlan. De hisszük, hogy Előled nincs elrejtve semmi. És nem is akarunk rejtegetni, mert tudjuk, hogy Te nem azért akarod előhozni azt, amit mi elrejtettünk, mert bántani akarsz, megszegényíteni akarsz, hanem azért, hogy felelődj, hogy megáldj, hogy felénk nyújtsd kezedet, és megszabadíts.

Ezért áldunk és magasztalunk, dicsőítünk Téged, mi Atyánkat, a Te szent Fiaddal és Lelkoddal egyetemben. Készíts Pünkösöd szent ünnepére, és add a jövődő bizonyosságát nekünk, Anyaszentegyházadnak, a teremtett világnak, Krisztusért, a mi megváltónkért!

Ámen.